

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **A. A. B.** t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. JUDr. Marošem Matiaško LL.M., advokátem se sídlem Praha 2, Rumunská 28, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2014, čj. OAM-319/ZA-ZA06-P07-2011, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 25. 3. 2014, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Uváděla, že žalovaný porušil ust. §§ 2 a 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu, také §§ 50, 52 a 68, když nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo, neprovedl důkazy, potřebné ke zjištění stavu věci a neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů. Žalobkyně splňuje podmínky ust. § 12, 14 a 14a) zákona o azylu. Soudem ustanovený právní zástupce žalobkyně pak v řádném doplnění žaloby uvedl, že žalobkyně se pro případ návratu do země původu obává o svůj život, bezpečnostní situace v Nigérii je dlouhodobě neutěšená, téměř na denním pořádku jsou nábožensky motivované vraždy, mučení či bombové útoky, které má na svědomí především radikální islamistická teroristická sekta Boko Haram, usilující o

vytvoření muslimského státu, založeného na striktním výkladu práva šaría. Žalovaný se sice bezpečnostní situací v Nigérii zabýval, tuto však pro žalobkyni neshledal dostatečně nebezpečnou, s tím, že může zvolit pro svůj život vhodnou a bezpečnou oblast. Žalobkyně však poukazuje na skutečnost, že bezpečnější části Nigérie, tedy jihozápadní a jihovýchodní, jsou oblasti s nejvyšší frekvencí únosů. Bezpečnostní situace je tak neuspokojivá v celé Nigérii a žalovaný měl k tomuto přihlížet. Počátkem r. 2014 došlo v Nigérii opět k eskalaci násilí, bylo zabito více než 600 lidí, zpráva Amnesty International toto popisuje a vyzývá nigerijskou vládu k přijetí efektivních opatření k ochraně obyvatel. Žalobkyně je křesťanského vyznání, má důvodnou obavu z nábožensky motivovaných útoků vůči své osobě, před těmito nedokáží nigerijské bezpečnostní složky křesťany efektivně ochránit. V Nigérii spočívají další problémy např. v porušování základních práv a svobod bezpečnostními silami, jejich užití síly často dosahuje až intenzity krutého, nelidského a ponižujícího zacházení, takové excesy nejsou náležitě šetřeny a trestány. Cizí každému demokratickému státu jsou i další znaky, např. zasahování moci výkonné do moci soudní, omezování svobody projevu, tisku, shromažďování i svobody náboženského vyznání. Standard ochrany lidských práv v Nigérii je tak velmi nízký. Žalobkyně se nemůže navrátit do vlasti z důvodu pronásledování, křesťané jsou hlavním cílem útoků islamistických teroristických skupin, jsou tak naplněny podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Stejný důvod pak naplňuje i podmínky ust. § 14a tohoto zákona, žalobkyně je přesvědčena, že pro případ návratu je ohrožena na životě z náboženských důvodů, smrti jí pak hrozil i její manžel, její domácí prostředí je specifické, odlišné od situace v Evropě. To, že ji její druh dosud nevyhledal, automaticky neznamena, že by na její údajnou zradu zapomněl, žalobkyně má proto důvodné obavy ze smrti či nelidského zacházení, tak, jak se již v minulosti stalo mnoha nigerijským ženám. Dále se pak žaloba vyjadřuje k údajným rozporům, které vznikly při její výpovědi, tyto však plynuly z nedostatečného pochopení a výkladu překladatele. Mateřským jazykem žalobkyně není angličtina, zvolila ji proto, že se domnívala, že její rodný jazyk není možné použít, žalobkyně tak byla zkrácena na svém právu na spravedlivý proces. Některé výrazy a výpovědi o některých skutečnostech tak mohly být pozměněny nevhodně použitým anglickým výrazem. Rozpory ve výpovědích ohledně života v Nigérii mohly být částečně způsobeny i jejím rozrušením, nervozitou. Vzpomínky ji emocionálně vyčerpávají a nechce se k nim již vracet, takovou možnost rozporů ve výpovědi konstatoval i NSS ve svém rozhodnutí ze dne 30. 6. 2010 pod sp. zn. 9 Azs 16/2010 – „*navíc nelze pominout ani to, že některé nesrovnalosti mohou mít i jiné vysvětlení, jako např. časový odstup jednotlivých událostí, o kterých stěžovatel hovořil, jeho zapominání a z něho pramenící snaha za každou cenu během pohovorů uvést nějaká konkrétní data, rozdílné chápání některých výrazů, kvalita a způsob tlumočení atd.*“ Žalobkyně má středisko svých zájmů v ČR, k zemi původu nemá žádné vazby, má zde manžela J. D., bydlištěm, v případě návratu do země původu by tak došlo k zpřetrhání rodinných a osobních vazeb, a to jak k manželovi, tak k přátelům, které zde po příjezdu poznala. Dlouhodobě s nikým v zemi původu nekomunikuje, bojí se, že by jí to mohlo uškodit, napadá vydané rozhodnutí i z důvodu nepřiznání ochrany za účelem sloučení rodiny. Žalobkyně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Správní orgán se vyjádřil k žalobě písemně dne 1. 8. 2014, uvedl, že prvně považuje za zřejmou nesprávnost konstatování právního zástupce žalobkyně o tom, že v její věci došlo k zastavení řízení pro nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť ve věci žalobkyně bylo rozhodnuto o neudělení ochrany

dle §§ 12 – 14b) zákona o azylu. S obsahem samotné žaloby pak žalovaný nesouhlasí, považuje ji za neopodstatněnou. Při rozhodování ve věci žalobkyně vzal správní orgán v úvahu skutečnosti, zjištěné v průběhu správního řízení a přihlédl k nim. Shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, postupoval přitom v souladu se zákony, jimiž je pro případ správního řízení ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán. Ze skutkového stavu zjištěného v průběhu řízení plyne, že žalobkyně opustila zem původu z důvodu násilí, kterého se na ní dopouštěl muž, s nímž žila v tradičně uzavřeném svazku a před nímž se skrývala ve vesnici Oqua ve státě Edo. Vyjádřila obavu z návratu pro výhrůžky zabitím z jeho strany v případě jejich opětovného setkání. Do ČR žalobkyně přicestovala 18. 5. 2010 za manželem J. D., s nímž rok předtím (14. 5. 2009) uzavřela v Lagosu sňatek. O mezinárodní ochranu požádala až v situaci, kdy jí na zdejším území nebylo prodlouženo vízum. Zákonnosti postupu žalovaného a opodstatněnosti závěrů vyjádřených v odůvodnění rozhodnutí svědčí podkladové informace obsažené ve spise. Správní orgán usiloval o dostatečné a pochyby nebudící zjištění stavu věci, v doplňujícím pohovoru však žalobkyně odmítla sdělit jméno, datum narození a místo pobytu bývalého partnera, lišila se její vyjádření o počtu, jménech a věku jejích vlastních dětí, které zanechala v zemi původu v péči jejích otce – svého bývalého nigerijského partnera. Stejně vágní a nepřesvědčivá byla její tvrzení o vzájemném vztahu navázaném s J. D. V doplňujícím pohovoru sama uvedla, že s tímto českým občanem již nemá moc dobrý vztah, nebydlí s ním a dokonce s ním není ani v kontaktu. Na pozadí těchto informací vyznívá dovolávání se potřeby zachovat rodinné a osobní vazby k manželovi jako krajně nepřesvědčivé a v dané situaci účelové. Žalovaný pak považuje za potřebné odkázat na oba protokoly o výpovědi žalobkyně – 10. 11. 2011 a 18. 2. 2014, v nichž žalobkyně vlastnoručně potvrdila, že byla poučena o své povinnosti poskytovat v průběhu řízení nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 30. 1. 2013, kdy pod sp. zn. 3 Azs 23/2013 soud uvádí, že – *„bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu několikrát zdůraznila stěžejní význam výpovědi žadatele o azyl a jím poskytnutých informací pro úplnost podkladů ve správním řízení. NSS takto vyslovil, že často není v možnostech žadatele o azyl prokázat své tvrzení jiným způsobem, než vlastní věrohodnou výpovědí, srovnání skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru, je zásadním měřítkem jeho věrohodnosti“* – cit. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004. Žadatel o azyl není leckdy schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, proto si musí být jednoznačně vědom důležitosti informací, vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou proto při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné – viz rozhodnutí NSS ze dne 23. 8. 2012, čj. 7 Azs 21/2012. Žalovaný zdůraznil nepřípustnost zneužívání azylové procedury, konstatuje, že manželství s českým státním příslušníkem nezakládá důvod k udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny. Ust. § 13 zákona o azylu mluví na azylantovy rodinné příslušníky, což není případ žalobkyně, její manžel nesplňuje zákonný předpoklad statutu azylanta, na podporu svých závěrů zde žalovaný odkazuje na usnesení NSS ze dne 19. 3. 2014, čj. 1 Azs 1/2014. Správní orgán pak nepochybně komplikovanou bezpečnostní situaci v zemi původu, je si vědom, že tam dochází k etnicky a nábožensky podmíněným násilnostem, na pozadí informací, shromážděných ve

spise ovšem konstatuje, že se nejedná o situaci mezinárodního či ozbrojeného vnitřního konfliktu, násilí se daří udržet v mezích individuálních útoků a incidentů, které zasahují pouze část nigerijského státu a státní příslušník Nigérie není nucen k pobytu v oblasti pro něj nebezpečné či rizikové. Pokud pak žalobkyně poukazuje v žalobě na další informace, které měly být dle jejího názoru zohledněny, měla příležitost toto namítnout v průběhu správního řízení a takové informace předložit, tuto možnost však odmítla. Žalovaný tím pádem vycházel z podkladů, obsažených ve spise, s těmito měla žalobkyně možnost se seznámit, případně je doplnit. Odmítnutí bylo věcí její volby, následky takového jednání však nelze přičítat k tíži žalovanému, který si pro rozhodnutí ve věci opatřil dostatečné množství podkladů z různých zdrojů. Žalovaný nepominul ani konkrétní situaci žalobkyně, která tvrdila, že otec jejích dětí ji bude schopen vyhledat na jakémkoliv místě v zemi. Správní orgán ve své úvaze zohlednil jí uvedené skutečnosti, okolnosti jejího případu shrnul a její obavy z bývalého partnera hodnotil jako neopodstatněné. Rozhodnutí v tomto směru řádně odůvodnil, jeho závěry v tomto směru ostatně žaloba nezpochybňuje. Konečně žalovaný odkazuje na judikaturu, týkající se nižší úrovně dodržování lidských práv v zemi žadatelčiny státní příslušnosti s tím, že tato není sama o sobě důvodem k udělení mezinárodní ochrany – zde rozhodnutí NSS čj. 9 Azs 64/2008 z 11. 12. 2008 – „*i při zohlednění okolnosti, že stěžovatel pochází ze země, o níž je všeobecně známo, že standard ochrany lidských práv je zde nízký, musí pro přiznání mezinárodní ochrany k této objektivní skutečnosti přistoupit i skutečnost subjektivní, tzn. skutkovými okolnostmi dostatečně přesvědčivě podložená obava z pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, a dostatečně intenzivní hrozba zásahu do právní sféry stěžovatele v tomto směru*“. Žalovaný poté zdůvodňuje neakceptaci argumentace žalobkyně ohledně nedostatečné znalosti anglického jazyka, neboť žalobkyně si tento jazyk sama zvolila jako jazyk, v němž má být řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno – viz prohlášení z 2. 11. 2011, měla též možnost a příležitost uvést všechny ze svého pohledu podstatné informace ohledně důvodů své žádosti prostřednictvím kvalifikovaného tlumočnicka tohoto jazyka. Závěry žalovaného korespondují se stavem, zjištěným ku dni vydání napadeného rozhodnutí ve věci, žalovaný proto odkazuje na obsah spisového materiálu, zejména pak výpovědi žalobkyně. S ohledem na výše uvedené pak správní orgán navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne **2. 11. 2011** požádala žalovaného, a to v Prohlášení o jazyce dle § 22 zákona o azylu, aby řízení o udělení mezinárodní ochrany s ní bylo vedeno v anglickém jazyce, jiný jazyk neuvedla. Z téhož dne je ve spise datována její žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že je státním občanem Nigérie, nar. ..., národnosti Edo, rodiče viděla naposledy v r. 2009, neví, kde se nacházejí. Dorozumí se v anglickém jazyce, je vdaná, její příbuzní se nacházejí v Nigérii, jinak o nich nic neví, ani o dětech – syn N. narozen ... a dcera C. Jejím manželem je J. D. Žadatelka se od 18. 5. 2010 zdržuje v ČR, předtím pobývala v Nigérii. Je křesťanského vyznání, nikdy nebyla politicky organizována, má základní vzdělání, asi 1,5 roku pracovala jako kadeřnice. 14. 5. 2009 si vzala českého občana v Nigérii, v Lagosu, manžel jí poté zaslal z ČR český oddací list a ona za ním odjela do ČR. V Nigérii měla mnoho problémů, proto chtěla odjet. Problémy se týkaly bývalého přítele a otce jejích dětí, kterému ji dali její rodiče proti její vůli. Byl starší než ona a měl ještě další tři manželky, moc ji bil a odjezd do ČR byl tak pro žadatelku možností utéct před pronásledováním jejího bývalého přítele, který ji mohl v Nigérii i zabít. Jela autobusem do Lagosu, odletěla do Turecka a odtud

pak na české vízum do ČR. O mezinárodní ochranu žadatelka požádala proto, že policie ČR ji žádá o opuštění ČR. Nemá kam jít, jiné důvody nemá. Chce pracovat jako kadeřnice, v ČR pobývá od r. 2010. Do Nigérie se vrátit nechce, bývalý přítel by ji zabil. Žadatelka žalovanému předložila oddací list, vystavený matričním úřadem Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, dne 19. 2. 2010, o uzavření manželství žadatelky s J. D. dne 14. 5. 2009 v Nigérii, Alimosho. Pohovor byl s žadatelkou proveden dne **10. 11. 2011** v Příjímacím středisku Zastávka, žadatelka uvedla, že do ČR přijela 17. 5. 2010 na svůj cestovní pas, její život byl v nebezpečí, před touto cestou se provdala za Čecha. Po svatbě odcestoval její manžel do ČR sám, ona docestovala sama, důvodem bylo asi zdlouhavé vyřízení dokladů. Vízum jí pomohl vyředit manžel, poslal jí oddací list. Vyplnila si formulář žádosti, pak přišla znovu a dostala vízum. S manželem se seznámila prostřednictvím nigerijské dívky, která předtím žila v ČR, byla to její přítelkyně, která byla vdaná za Čecha. Oni žili v té době v ČR a s manželem ji seznámili prostřednictvím telefonu, později přijel do Nigérie a navrhl jí sňatek. Volali si každý den. Během návštěvy v Nigérii se manžel rozhodl požádat ji o ruku. Svatba se konala okamžitě. Nepozvala žádné svatebčany, obřad se konal v modlitebně, kam docházejí lidé z její církve. Je křesťanka, katolička. Pro sňatek v Nigérii nejsou potřebné žádné doklady. Měla problémy s rodiči, kteří jí vyhlédli jiného ženicha, proto po svatbě žila na různých místech. Převážně pobývala v jedné vesnici, jménem Ogua, která se nachází ve státě Edo mimi Edo city. Než odešla do Ogua, žila také se svými přáteli v Ikpobahi, městě v Edo state. O mezinárodní ochranu se žadatelka uchází, protože jí české úřady odmítly prodloužit české vízum a žádají, aby se vrátila do Nigérie. Dříve dostávala prodloužení automaticky, jednoduše. Žije s manželem, chodila každý měsíc na cizineckou policii a nechávala si prodloužit krátkodobé vízum, někdy šla s manželem, někdy sama. Žije s manželem na adrese Praha. Žádá o ochranu, neboť ji velmi vylekalo to, co se stalo v Nigérii s jejím nápadníkem, možná by se jí mohlo něco podobného stát i zde. Nápadník byl volbou jejích rodičů, působil jí problémy, nějakou dobu s ním žila, má s ním dvě děti, bil ji a týral, proto se rozhodla utéct. Jako děvče žila ve vesnici Evbotubu ve státě Edo s rodiči, do školy chodila málo. Asi ve 14 či 15 letech musela odejít ke zvolenému manželovi do vesnice Sakpobaroed, denně byly problémy, měla s ním dvě děti, ale neví, jak dlouho společný život trval. Rozhodla se utéct, když bití a konflikty byly neúnosné, bylo jí asi 20 let. K dotazu na stáří dcery – narozena ve 13 letech matky – žadatelka uvádí, že neví, myslí si ale, že se jí dcera narodila mezi 16 a 17 rokem věku, nedokáže si vzpomenout. Manžel měl před ní tři manželky, k dětem se choval dobře, ale ne tak dobře, jak by si přála, bylo to problematické. Děti žadatelka nechala u manžela, když utekla, bylo dceři asi 6 nebo 7 let, synovi 4 nebo 5 let. Manžel se po ní sháněl s velkou důkladností nebezpečným způsobem. Choval se bláznivě, zvláště když skoncoval s kouřením. Měl silnou závislost na tabáku. Jeho útoky byly násilné, žadatelka měla strach, že by ji mohl zabít. Naléhavě potřebuje mezinárodní ochranu, nechce se vrátit. Po odchodu od něho se s ním již nesetkala, ani nevyhledala pomoc, nikdo by jí nepomohl, ženy jsou mužům absolutně podřízeny. Policie v takových případech nezasahuje. Teoretickou možnost obrátit se na policii nicméně měla. Problémy spatřuje v tom, že od lidí se dozvíдалa, že se jí snaží najít, proto musela měnit místo úkrytu. Když porušíte tradici, všichni jsou proti vám. V Lagosu měla svatbu právě pro problémy s bývalým manželem. Měla svatbu jenom v modlitebně, bydleli s manželem v hotelu. Za prvního manžela žadatelka nebyla nikdy právně provdaná. Návrat do Nigérie by pro ni znamenal smrt, mohla by dostat z případného shledání mrtvici. O svých dětech nic neví, neplánuje ani navázat s nimi kontakt, momentálně se chce hlavně zbavit stresu. Další pohovor proběhl

s žadatelkou dne **18. 2. 2014**, kdy sdělila k dotazům správního orgánu, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že se do ČR vdala, několikrát byla v Praze a byla manželem požádána, aby zde zůstala. Do vlasti se vrátit nemůže, bývalý manžel někdy mnoho kouřil a dělal věci, které se jí nelíbily, proto má strach, že by jí mohl ublížit. Mnoho pil, kouřil a choval se bláznivě, neví, proč by o tom měla opět mluvit. Její rodina ho nicméně podporovala, řekli by mu, kde je. Afrika není jako Evropa, černoši se chovají jinak než běloši, když vás někdo pozná, hned dá zprávu, kde jste. Dle tradičního práva je připoutána k bývalému manželovi. Žadatelka odmítla uvést jeho jméno a místo pobytu, což zdůvodnila tím, že se nechce vracet do minulosti. Poté uvedla, v rozporu s žádostí, že má tři děti, a to L. – 11 let, další dceru E. – 9 let a syna N. 9 let. S dětmi není v kontaktu, chybí jí, ale chce je kontaktovat, až bude volná, tedy až bude mít jistotu, že se k ní bývalý manžel nepřiblíží. Je v procesu o azyl, tak si nemůže být ničím jistá. Je přesvědčená, že dětem bývalý manžel neublíží. Se současným manželem se seznámila přes kamarádku, nejdříve spolu komunikovali, přes internet, také telefonem, hovořili v angličtině, on trochu rozumí. Svatba byla v Lagosu, asi 20 hostů, přátelé, všichni jedli, pili, tancovali. Z rodiny tam kvůli minulému životu žadatelky nikdo nebyl. Ke sňatku došlo do dvou týdnů od příjezdu manžela do Nigérie. Dále žadatelka popsala, že šla na ambasádu, předložila zvací dopis manžela, oddací list a dostala vízum – razítko do pasu. Po svatbě dostali malý papír, africký oddací list. V současné době s manželem nebydlí, nemá s ním moc dobrý vztah, žadatelka bydlí u přátel na Žižkově, je to jen na chvíli, nechce o nich mluvit. Někdy češe kamarády a dostává za to drobné předměty, někdy 100 – 200 korun nebo jídlo. Jinak nikdy nepracovala, s manželem není v kontaktu. Zná rodiče manžela, ale není s nimi v kontaktu, když je potká, pozdraví se. Loňský rok navštěvovala kurzy češtiny, trochu umí. Ráda by zde zůstala, o udělení pobytu z důvodu manželství žádala, ale řízení bylo zastaveno. Měla strach, že by se dostala do ilegality, proto požádala o mezinárodní ochranu. Dne **21. 2. 2014** byla žalobkyně seznámena s podklady, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení její situace a situace v zemi původu, uvedla, že situaci v Nigérii zná, nechce nic doplnit.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele

udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

V žalobě žalobkyně namítala, že je ohrožena na životě ve smyslu ust. § 12 b) zákona o azylu. Pro vyčerpávající odůvodnění soud připomíná, že žalobkyně nikdy nesdělila jakýkoliv politický podtext svých případných problémů, pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že v jejím případě nejsou naplněny podmínky ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, nelze jeho závěru ničeho vytknout. Žalovaný poté připomíná, že žalobkyně přijela do ČR za manželem, žádala o přechodný pobyt za účelem sloučení rodiny, žádost však byla zamítnuta, neboť sňatek s občanem ČR byl posléze hodnocen jako fingovaný, tedy uzavřený účelově z důvodu možnosti zdejšího pobytu. Na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný jasně vysvětlil, proč považuje žalobkyni uváděné skutečnosti o její svatbě, které byly rozporuplné, a její současné sdělení o tom, že s manželem již nežije, za odpovídající hodnocení českých institucí, které sňatek takto hodnotily. Soud se naprosto ztotožnil s hodnocením i dalších, žalobkyni uváděných skutečností, jako naprosto nevěrohodných, neboť si jen těžko dokáže

představit, že by žalobkyně nevěděla, kolik má dětí. Při prvním pohovoru a v žádosti uvedla děti dvě, v rámci druhého pohovoru tvrdila, že má děti tři a dokonce uvedla i jiná jména. Takové rozpory nemůže soud hodnotit jinak, než jako naprosto nevěrohodné a pokud je žalobkyně hodlala vysvětlit jinak, na takovou argumentaci nemůže soud přistoupit. Zde je zcela na místě souhlasit s žalovaným a jeho připomínkou judikace NSS v jeho rozhodnutí ze dne 30. 1. 2013, jak uvedeno výše, a to, že výpověď má v případě nemožnosti doložení určitých skutečností naprosto stěžejní význam a v daném případě pak zásadní rozpory ve výpovědích žalobkyně nelze, dle přesvědčení soudu, omluvit ani určitým odstupem času, ani případným ne zcela jasným vyjádřením se a porozuměním určitých situací v jazyce, který není mateřským jazykem účastníka. Soud, po pečlivém zvážení všech skutečností dospěl k závěru, že s ohledem na uváděné rozpory ve výpovědích žalobkyně nemůže jinak, než hodnotit jí uváděné skutečnosti jako nevěrohodné. Ve stejném smyslu vyznívají i jí uváděné problémy s bývalým partnerem, s nímž měla mít děti, které mu ponechala v péči. Soud žalobkyni neuvěřil. Její postup ve vyličení událostí, které se odehrály v Nigérii před jejím odjezdem do ČR, považuje za účelový, s tím, získat možnost legálního vycestování do České republiky, kde již s manželem, českým občanem, nežije. Jí uváděné skutečnosti v žalobě, které by měly vést k problémům co do možnosti vedení řádného rodinného života, tak vyznívají zcela naplano. Vzhledem k uváděným skutečnostem shora pak soud uzavřel i jako naprosto nedůvěryhodné tvrzení žalobkyně, že její bývalý partner by chtěl usilovat o její život, když po velmi dlouhou dobu, od momentu, kdy ho měla opustit, se s ním vůbec neviděla. Azylově relevantním nebezpečím tak žalobkyně v zemi původu ohrožena nebyla a ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu naplněno v případě žalobkyně není.

Podmínky ust. § 13 zákona o azylu naplněny v dané věci nejsou, k námitce o splnění podmínek ust. § 14 cit. zákona pak soud pouze odkazuje na skutečnosti, uvedené výše, které jasně hovoří o tom, že správní orgán nemohl shledat v případě žalobkyně žádné důvody, hodné zvláštního zřetele, k uvedenému závěru měl pak naprosto dostatečné podklady. Žalobkyně nemá ani vysoký věk, její zdravotní stav je dobrý a rodinnou situaci s českým občanem prakticky předstírala, je tak nasnadě, že podmínky humanitárního azylu naplněny nejsou.

Po pečlivém seznámení se se všemi skutečnostmi věci soud pak dále uvádí, že z žalobních námitek je nejpatrnější popis zhoršené bezpečnostní situace v Nigérii, plynoucí z útoků skupiny Boko Haram a z toho plynoucího ohrožení žalobkyně v případě jejího návratu do země původu. Soud v této souvislosti musí zdůraznit, že ani v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani v žádném z pohovorů žalobkyně vůbec podobné ohrožení nezmínila, o tamní situaci se pouze vyjádřila, že ji dobře zná, nicméně skutečnost, že by se cítila jakkoliv ohrožena podobným nebezpečím, nikdy nesdělila. Je nepochybné, že v zemi původu teroristická sekta Boko Haram působí, o jejím působení hovoří nejen podkladové zprávy, ale sám žalovaný tuto situaci objektivně popsal a rozebral na str. 10 a 11 svého rozhodnutí. S velice podrobným zhodnocením neexistence hrozby vážné újmy či jakéhokoli vážnějšího ohrožení žalobkyně pro případ návratu do země původu, vyjádřeným na str. 9 – 12 rozhodnutí žalovaného se však soud ztotožňuje a považuje ho za vyčerpávající a správné, doplňuje, že i přes to, že vnitrostátní situace v Nigérii se věcně nezlepšila, neboť teroristické útoky uvedené skupiny stále pokračují a v médiích jsou čas od času popsány opětovné problémy, stále existuje vcelku bezpečné velké území

Nigérie, kam žalobkyně může docestovat a kde může bez větších problémů pobývat, neboť i nadále se jedná z hlediska bezpečnosti o útoky a incidenty individuální na určitém území státu. Přitom, jak popisují podkladové informace o zemi původu, které správní orgán uvedl na str. 6 a 9 rozhodnutí ze dne 25. 3. 2014, státním občanům Nigérie při návratu do vlasti jakýkoliv závažnější problém v souvislosti s tím, že se stali žadateli o udělení mezinárodní ochrany v zahraničí, nehrozí. K posledním námitkám žalobkyně o tom, že v průběhu správního řízení mohlo dojít s ohledem na jazyk, v němž bylo řízení vedeno, k určitým problémům, soud uvádí, že žalobkyně si anglický jazyk jako jazyk řízení zvolila sama, v angličtině popsala vlastnoručně i důvody své žádosti, tak, jak na str. 15 správního spisu. Všechny strany protokolů vlastnoručně podepsala jako správné, ani při seznámení s podklady pro rozhodnutí ničeho nenamítala, její žalobní námitky tak v tomto směru nemohl soud jakkoliv akceptovat.

Na základě výše popsaného skutkového a právního stavu věci proto soud neshledal jakékoliv vady řízení, neshledal ani žádnou nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Náhradu nákladů řízení soud nepřiznal žádnému z účastníků, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal (§ 60 odst. 1 s.ř.s). Náklady právního zastoupení soudem ustanoveného zástupce žalobkyně pak soud přiznal samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 30. března 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně